

Arrest

nr. 151 375 van 28 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. TYTGAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn van Kawahla origine geboren in Jammalab, in de provincie Witte Nijl. U woonde daar tot u in 2009 ging studeren in Khartoem. Ook tijdens uw studies keerde u bijna maandelijks terug naar huis. Uw ouders en uw broer en zus wonen nog steeds in Jammalab. In 2007 bent u gehuwd met (A.T.,R.I.). Jullie huwden officieel maar worden nog niet als gehuwd beschouwd aangezien er nog geen huwelijksfeest plaatsvond. U studeerde twee jaar boekhouden aan de universiteit maar diende uw studies stop te zetten vanwege uw problemen. In Khartoem huurde u samen met een twintigtal andere studenten een huis in de wijk Rumellah. Op 15 maart 2011 vond er in uw wijk een manifestatie plaats die hardhandig door de politie werd uiteengeslagen. U nam niet deel aan deze manifestatie maar toen u de dag van de manifestatie 's avonds thuis kwam van de universiteit vielen gemaskerde mannen uw woning binnen en arresteerden u

samen met twee andere huisgenoten. U werd naar een onbekend plaats gebracht waar u werd ondervraagd en geslagen. U werd ervan beschuldigd deel te hebben genomen aan deze manifestatie. U verbleef er vijf dagen opgesloten. Na vijf dagen werd u met de auto weggebracht en onderweg uit de auto gegooid. Na uw vrijlating ging u een tiental dagen terug naar uw dorp Jammalab. U vertelde uw familie niet wat er gebeurd was en keerde daarna terug naar Khartoem om uw studies verder te zetten. Eind april werd u bij het verlaten van de universiteit in een auto gesleurd. U werd opnieuw geslagen omdat zij u ervan verdenken deel te hebben genomen aan de manifestatie en te revolteren tegen het regime. U bleef vier dagen alleen opgesloten op een onbekende plaats. Ze lieten u opnieuw vrij maar waarschuwden u dat u opnieuw zou gearresteerd worden als u weer tegen het regime handelde. Zij zouden u nauwlettend in het oog houden. U werd zodanig geslagen dat u het bewustzijn verloor en toen u ontwaakte bevond u zich in uw wijk. In mei kreeg u telefoon van uw huisgenoot dat u niet naar huis kon komen omdat het huis doorzocht werd. U besloot daarop niet meer naar huis terug te keren. U contacteerde een vriend in Omdurman en ging naar hem. U vertelde hem alles en wanneer hij zei dat u geen toekomst meer had in Soedan omdat zij u niet met rust zouden laten besloot u het land te verlaten. Deze vriend contacteerde een smokkelaar die u op 25 mei 2011 kwam oppikken en waarmee u door de woestijn naar Libië reisde. U vestigde zich in Benghazi, waar u tot juli 2014 verbleef. U kreeg problemen met jongerenbendes en vertrok naar Zuwara, nog steeds in Libië. Onderweg, in Misratah, werd u tegengehouden en een dag vastgehouden. Aangekomen in Zuwara zocht u een smokkelaar die u naar Europa kon brengen. U vond iemand die u op een bootje naar Italië kon helpen. Op zee werd uw boot onderschept door de kustwacht en werd u in een kamp ondergebracht. Samen met een aantal andere Arabieren besloot u naar België te reizen. U kwam op 05 augustus 2014 in België aan en de volgende dag heeft u asiel aangevraagd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de voorzijde van uw nationaliteitsbewijs (afgegeven door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Algemene Administratie van het Burgerlijk Register) en een fax van uw geboorteakte (nr 52, afgegeven op 05.11.1991 te Jammalab).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen gearresteerd te worden door de Soedanese veiligheidsdiensten. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering tweemaal door de Soedanese autoriteiten gearresteerd te zijn en verdere vervolging te moeten vrezen.

In de eerste plaats kan er opgemerkt worden dat u er niet in slaagde te overtuigen dat u tot tweemaal toe werd gearresteerd door de Soedanese veiligheidsdiensten. U legt namelijk uiterst vage verklaringen af omtrent de reden van deze arrestaties. U verklaart dat zij u ervan verdachten deel te hebben genomen aan de manifestatie van 15 maart 2011 en van te revolteren tegen het regime. U heeft echter geen idee waarom zij u hiervan zouden verdenken en waarom zij u dan tot tweemaal toe zouden arresteren (gehoorverslag CGVS p.19). U verklaart nooit op geen enkele manier politiek actief te zijn geweest (gehoorverslag CGVS p.7-8 en p.19) zodat zij geen reden hebben u hiervan te verdenken. De enige reden die u kan bedenken is dat u na een protest tegen een overheidsproject in de wijk Awaj de slachtoffers die tijdens dit protest waren gevallen had geholpen. U verklaart dat het mogelijk is dat u op dat moment werd opgemerkt (gehoorverslag CGVS p.19). Deze verklaring is echter weinig ernstig te noemen. Het gaat vooreerst enkel over een vaag vermoeden van uw kant, u verklaart dat u noch uw ondervragers dit tijdens uw arrestaties ter sprake hebben gebracht. Daarnaast dateert dit protest van 2010 zodat het weinig waarschijnlijk is dat u toen pas de gevolgen daarvan zou dragen. Bovendien verklaart u vóór maart 2011 nooit enige problemen had gehad, evenmin tussen deze actie en uw arrestaties (gehoorverslag CGVS p.19). U heeft verder geen idee om welke reden u een tweede keer werd gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.20) of waarom er een huiszoeking bij u plaatsvond en wat hierbij precies gezocht werd (gehoorverslag CGVS p.24). U verklaart niet te weten wat zij met hun arrestaties wilden bereiken (gehoorverslag CGVS p.23). Aangezien u verklaart dat zij ermee dreigden u in de gaten te zullen houden en u een volgende keer niet meer vrij zou komen, is het weinig waarschijnlijk dat zij geen verduidelijking zouden hebben gegeven bij de redenen van deze dreigementen. Deze verklaringen zijn des te merkwaardiger daar u verklaart tijdens uw eerste detentie ook ondervraagd te zijn geweest. In dat geval kan er toch redelijkerwijs verwacht worden dat u duidelijk zou worden gemaakt waarvan u precies beschuldigd werd en waarom zij deze beschuldigingen tegen u uiten. Dit was klaarblijkelijk niet het geval wat dan ook de geloofwaardigheid van deze arrestaties op de helling zet. Gedurende uw tweede arrestatie zou u zelfs niet ondervraagd zijn geweest en zij zouden op dat moment evenmin gezegd hebben wat er van u verwacht werd (gehoorverslag CGVS p.20). Dit kan opnieuw als uiterst opmerkelijk worden beschouwd.

U kan derhalve geen enkele aannemelijk reden aanreiken waarom u negatief onder de aandacht van de veiligheidsdiensten zou staan en waarom u nog door hen zou vervolgd worden.

Daarbij aansluitend is het opmerkelijk dat u de enige blijkt te zijn die problemen kreeg in de nasleep van de manifestatie op 15 maart 2011. U verklaart samen met twee huisgenoten gearresteerd te zijn geweest maar geen van hen had nog enige problemen na jullie vrijlating. Ook andere bewoners van het huis waar u woonde zouden volgens u geen problemen hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.18). Degenen waarmee u werd gearresteerd zouden beiden het huis hebben verlaten, maar daarna bent u niet op de hoogte dat zij nog maar enige problemen zouden hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.18-19). Tot vijfmaal toe werd u door het Commissariaatgeneraal gevraagd wat zou kunnen verklaren dat u de enige was die door de veiligheidsdiensten zou worden geïnterviewd, zelfs in die mate dat zij u zouden opwachten aan de poorten van de universiteit, maar telkens diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p.18-21). Evenmin kunt u ook maar iemand anders noemen die gelijkaardige problemen heeft gekend (gehoorverslag CGVS p.21). **Hieruit blijkt eens te meer dat u geen aannemelijk reden kunt aanreiken waarom u door de veiligheidsdiensten zou vervolgd worden, terwijl anderen geen verdere gevolgen hiervan zouden ondervonden hebben.**

Vervolgens kan er gewezen worden op enkele opmerkelijke verklaringen met betrekking tot uw vermeende vervolging. Vooreerst zaait u verwarring omtrent **degenen die bij uw thuis zouden zijn gearresteerd.** Waar u in eerste instantie verklaart dat er veel, maar niet iedereen uit het huis werden gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.14), blijkt later dat u het slechts over twee personen had die samen met u werden gearresteerd (gehoorverslag CGVS p.18). Aangezien u verklaart met 21 à 22 personen samen te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS p.5), kunnen twee van hen bezwaarlijk als veel worden beschouwd. Daarnaast zijn ook uw **verklaringen omtrent de ondervragingen waaraan u werd onderworpen** opmerkelijk. Uw verklaringen over de inhoud van deze ondervraging doen vragen opwerpen. U stelt in eerste instantie dat zij u enkel zouden gevraagd hebben naar uw naam en de naam van uw vader en grootvader (gehoorverslag CGVS p.14) en dat er geen andere vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS p.20). Enkel wanneer nadrukkelijk wordt gepolst of er dan geen vragen werden gesteld over enige politieke partijen geeft u aan dat zij u wel vroegen bij welke partij u hoorde. U kan echter niet verduidelijken bij welke partij zij dan vermoeden dat u zou horen (gehoorverslag CGVS p.20). Dat u de inhoud van deze ondervragingen zo slecht voor de geest kan halen schaadt opnieuw uw geloofwaardigheid. Vooral dat u niet onmiddellijk en slechts zeer oppervlakkig kan aangeven op welke manier werd gepolst naar uw politieke affiliatie is weinig realistisch, aangezien net dit de kern van uw asielrelaas raakt. Verder stroken ook uw **verklaringen omtrent de wijze waarop u zou in de gaten gehouden zijn geweest** niet met uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaart dat u voelde dat het huis in de gaten werd gehouden (gehoorverslag CGVS p.14). Wanneer u wordt gevraagd hoe u dat dan gewaar werd verklaart u dat zelf misschien lichtjes te hebben ondervonden maar dat het vooral uw medehuurders waren die dit zeiden en dat dit afhangt van ieders persoonlijke beleving. U stelde enkel dat u mensen wat minder vertrouwde maar verder uw gewoontes niet veranderde (gehoorverslag CGVS p.21-22). Wetende dat u samen met één andere huisgenoot die er nog woonde, volgens uw verklaring, de enige waren die gearresteerd en bedreigd zijn geweest is het toch uiterst merkwaardig dat u dit alles minder intimiderend zou ervaren dan de anderen in huis. Ook na uw tweede arrestatie, nadat de veiligheidsdienst expliciet er op gewezen hadden dat u in de gaten zou worden gehouden, blijkt u hier niets van te hebben opgemerkt. U verklaart enkel dat u oppaste met wie u bevriend werd maar dat u hen gemakkelijk op een afstand kon houden (gehoorverslag CGVS p.23). Dat u niet verder kunt uitweiden over de impact van uw vermeende arrestaties en uw vrees voor een nieuwe arrestatie op uw dagdagelijkse leven schaadt opnieuw de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

Er kan tot slot eveneens worden opgemerkt dat u heel slecht geïnformeerd bent over de gebeurtenissen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw problemen. Zo verklaart u niets te weten of te hebben opgevangen over de manifestatie die de aanleiding vormde tot de arrestaties in uw wijk. U weet niet precies waarom er gemanifesteerd werd, maar vermoedt dat het wel om een stomme, simpele reden zal geweest zijn (gehoorverslag CGVS p.15-16). Het is evenwel opmerkelijk dat u zo weinig belang zou hechten aan de gebeurtenis die u aanhaalt als de katalysator van uw problemen. Evenmin weet u of andere arrestanten alweer werden vrijgelaten of werden veroordeeld (gehoorverslag CGVS p.17). Indien u bleef les volgen aan de universiteit en zelfs vreesde voor een nieuwe arrestatie kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch enigszins gevoelig bent voor deze gebeurtenissen en hier iets over heeft opgevangen. Uw onwetendheid op dit vlak schendt opnieuw de geloofwaardigheid van uw vrees voor verdere vervolging. Bovendien heeft u na uw vertrek uit het land geen enkele inspanning gedaan om uw situatie op te volgen. In de bijna drie jaar dat u in Libië verbleef zou u geen enkele keer contact gezocht met uw familie in Soedan. Slechts toen u in België was heeft u contact opgenomen met een neef zodat hij u documenten kon bezorgen (gehoorverslag CGVS p. 8). Ook toen zou u enkel geïnformeerd hebben naar de algemene situatie (gehoorverslag CGVS p.10). Aangezien u verklaart dat u niet van Khartoem terug naar huis kon keren uit vrees dat dit voor problemen zou zorgen

voor uw familie en uw stam (gehoorverslag CGVS p.24) is het dan ook niet aannemelijk dat u niet in het minst nieuwsgierig zou zijn geweest naar de gevolgen van uw vertrek voor uw familie. Deze desinteresse in het verdere verloop van uw problemen brengt uw geloofwaardigheid verdere schade toe.

Er dient derhalve besloten te worden dat u er niet in slaagde aannemelijk te maken dat u gearresteerd werd door de Soedanese veiligheidsdiensten en omwille van deze eerdere arrestaties verdere vervolging vreest.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. U legt een kopie van uw nationaliteitskaart en van uw geboorteakte neer. Vooreerst betreft het enkel kopieën, de bewijskracht van kopieën is echter uiterst gering aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden. Zodoende kunnen deze documenten niet als een bewijs voor uw nationaliteit en identiteit beschouwd worden. Bovendien staat uw identiteit los van de door u ingeroepen vrees zodat de neergelegde documenten niet in staat zijn de bovenstaande beoordeling te beïnvloeden. **Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.**

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Met betrekking tot het feitenrelaas stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“De verzoeker wenst er de volgende aanvullingen en correcties op aan te brengen:

De heer De heer (M.S.) is geboren in het dorpje Al Jammalab, op de rechteroever van de Nijl in Soedan, op 9 augustus 1991 zoals blijkt uit zijn geboorteakte (stuk 3) met de nationaliteit van Soedan en Kawahla van origine.

De documenten van DVZ vermelden verkeerdelijk 18 augustus. Ter gelegenheid van het gehoor ontstond blijkbaar nog meer verwarring, aangezien, nadat de verzoeker geantwoord heeft:

[...]

Blijkbaar acteert de PO nu 08 augustus i.p.v. 09 augustus. Blijkbaar was DVZ niet de enige die kan vergissen.

Hij is sinds 8 jaar verloofd (en administratief gehuwd, echter zonder huwelijksfeest) met (R.I.A.T.), geboren in 1998. Hij was toen dus 15 jaar en zij 9 jaar oud. Het betrof uiteraard een huwelijksvereenkomst geïnduceerd door de ouders. Ze hebben beiden geen bezwaar tegen dat huwelijk dat nog niet geconsumeerd is. Ze hebben geen kinderen.

In zijn land van herkomst was de verzoeker student boekhouden (stuk 4).

In Libië werkte hij als arbeider in de bouwsector en als bewaker van een moskee.

Van 2009 tot 2011 studeerde de verzoeker boekhouden aan de universiteit van Khartoem. In Karthoum huurde hij met een aantal studenten (20 tot 22) een huis in de wijk Al Rumallah.

Op 15 maart 2011 greep aldaar een politieke manifestatie plaats, waar de verzoeker niet aan heeft deelgenomen, maar hij werd die dag toch een eerste maal van zijn vrijheid beroofd.

Een vijftiental gemaskerde mannen met stokken vielen het huis binnen en een drietal bewoners, waaronder de verzoeker werden in een overvolle grote vrachtwagen gestopt, die aan de voordeur stond, en waarin zich reeds tientallen andere personen bevonden.

Waarom precies deze 3 huisbewoners van hun vrijheid werden beroofd is voor de verzoeker onduidelijk.

De vrachtwagen reed vandaar, gedurende ongeveer een halfuur of een uur (eigen inschatting), naar een groot leeg gebouw, waar gespierde mannen hen opwachtten en waar de “passagiers” van de vrachtwagen door de gemaskerde mannen agressief werden binnen gestampt.

Gedurende 5 dagen werden de verzoeker en zijn lotgenoten geslagen en beledigd, zonder dat ze echt werden ondervraagd. De enige vragen betroffen hun identiteit (hun naam en die van hun ouders en grootouders) en diende eerder als voorwendsel om ze te slaan en te vernederen. De vijfde dag werd hij bewusteloos geslagen. Hij werd met wonden wakker op een begraafplaats, waaruit hij afleidde dat hij daar uit een voertuig werd gegooid.

Een anonieme voorbijganger hielp de verzoeker naar zijn huis in de buurt, verzorgde hem en gaf hem eten en klederen. De verzoeker bleef daar 1 nacht slapen. De voorbijganger, bevreesd voor represailles, vroeg nooit aan iemand te vertellen dat hij het was die de verzoeker had geholpen.

's Anderendaags stapte de verzoeker naar huis. De begraafplaats waar hij wakker was geworden bevond zich blijkbaar op een kwartiertje te voet van zijn huis.

Toen de verzoeker thuis (in Al Rumallah) arriveerde, was het huis leeg. De kamers (de verzoeker had geen eigen kamer) en de kasten (van de verzoeker en andere) waren ondersteboven. De bewoners, waaronder zijn 2 ongelukkige lotgenoten hadden reeds hun koffers genomen. Daarop keerde de verzoeker terug naar zijn eigen dorp, Al Jammalab, maar vertelde toen niets aan zijn familie.

Na een tiental dagen keerde hij terug naar Al Rumallah om zijn studies voort te zetten. Hij zag echter zijn 2 ongelukkige lotgenoten nooit terug.

In april 2011 werd de verzoeker een tweede maal, aan de poort van de universiteit, ontvoerd en naar een andere plaats gebracht. Dat gebouw geleek bijna op een gevangenis. Hij werd daar gedurende een viertal dagen opgesloten. Na nog eens bewusteloos geslagen te zijn werd hij wakker in Al Rumallah-bos. Vandaar keerde hij nog eens terug naar huis in Al Rumallah, maar was hij vastbesloten daar niet meer te blijven en zocht hij een andere verblijfplaats vlakbij de universiteit. Hij vond echter geen gepaste woning. Een vriend belde hem dat hij gevaar liep indien hij naar de woning in Al Rumallah zou terugkeren. Uit vrees om nog eens ontvoerd te worden keerde hij niet meer terug.

Daarop onderbrak de verzoeker zijn studies en schulde hij bij een kennis in Omdurman (een andere wijk van Khartoem) en organiseerde hij zijn vlucht naar Libië, dankzij die kennis, die hem in contact bracht met een mensensmokkelaar, aan wie hij 1500 Soedanese pond betaalde.

In Benghazi (Oost-Libië) kwam de verzoeker illegaal aan de kust als bewaker van een moskee en als bouwvakarbeider in de bouwsector van 2 juni 2011 tot begin mei 2014.

Daar werd hij het slachtoffer van jongerenbendes die de vreemdelingen aanvielen en trachtten ze te beroven. Daarop trok de verzoeker naar Zuwara, maar onderweg werd hij door de politie op een checkpoint tegengehouden en opgesloten.

De volgende dag liet een legerofficier, die zijn bewakers bekritiseerde, de 3 Soedanese gearresteerden (niet de Egyptenaren en andere), onder wie de verzoeker vrij. Ze mochten op hem wachten tot hij zijn opdracht had volbracht en hij voerde ze zelf met zijn autovoertuig naar Zuwara.

Ondertussen werd de algemene toestand in Zuwara ook onveilig. Ook daar werden de vreemdelingen het slachtoffer van jongerenbendes, werden sommigen gedood en had de verzoeker geen andere keus dan opnieuw vluchten.

Met de hulp van een mensensmokkelaar zou hij mits betaling van 3000 USD naar Italië gebracht worden. Omdat de verzoeker geen USD bezat zou hij 3000 Libische Dinar betalen. Hij bezat 2000 Libische Dinar. 500 Libische Dinar werden betaald door zijn vroegere werkgever en 500 Libische Dinar werden verzameld door Soedanezen die in Zuwara verbleven.

Einde juli 2014 reisde de verzoeker per boot naar het Italiaanse vasteland, waar hij met zijn lotgenoten per bus naar een vluchtelingenkamp werd gebracht. Na overleg met Arabieren die ook in het vluchtelingenkamp verbleven, werd hij door een nieuwe mensensmokkelaar, samen met die Arabieren, per auto vandaar naar België gebracht, waar hij op 4 augustus 2014 aankwam.

's Anderendaags, 5 augustus 2014 heeft de verzoeker asiel aangevraagd.

De verzoeker ondernam meerdere pogingen, om naar zijn familie en zijn verloofde te bellen. Pogingen die echter vruchteloos bleken omdat de telefoonnummers niet werkten. Andere nummers kon hij niet achterhalen.

De verzoeker werd door een Nederlandstalige protection officer van de verwerende partij, op 28 januari 2015, gehoord met de hulp van een Nederlands onkundige tolk Arabisch, zodat dit gehoor werd geacteerd via 2 vertalingen, met de onnauwkeurigheden die daarvan het noodzakelijk gevolg zijn.

Bij beslissing van het CGVS d.d. 9 februari 2015 werd aan de verzoekende partij de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire bescherming geweigerd (stuk 1). Deze beslissingen werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht bij brief gedagtekend 9 februari 2015 en die ze ten vroegste op 11 februari 2015 kan hebben ontvangen."

2.1.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en "correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Doordat het CGVS op 28 januari 2015 het gehoor liet verlopen door bemiddeling van een Nederlands onkundige tolk Arabisch / Frans terwijl in het dossier van de verwerende partij de schriftelijk beweerde weergave van het gehoor in het Nederlands wordt weergegeven.

De procedure in dit concreet dossier behoort tot de Nederlandse taalrol.

Het gehoorverslag is in het Nederlands opgesteld, taal die niet door de interviewer, noch door de tolk gebruikt werd. Dit verslag kan in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor.

Op geen enkel ogenblik werd de verzoekende partij op voorhand ingelicht dat deze Nederlandse procedure in het Frans zou verlopen, terwijl het verslag na het gehoor niet voor opmerkingen wordt voorgelezen.

De weigeringbeslissingen steunen ten onrechte op beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te ontdekken in het verslag van het gehoor d.d. 28 januari 2015.

Zoals blijkt uit de talrijke opmerkingen die de verzoeker heeft geformuleerd, kan het gehoorverslag niet geacht worden de nauwkeurige weergave te zijn van het gehoor en kan dus ook niet als basis dienen om de weigeringbeslissing geldig te motiveren.

Het gehoorverslag dient daarom uit de debatten te worden geweerd, des te meer dat er geen gebrek is aan bekwame tolken Nederlands / Arabisch.”

2.1.3. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker meent dat hij weldegelijk aan de hand van feiten heeft aangetoond dat zijn terugkeer naar zijn land van herkomst zijn leven en minstens zijn vrijheid in gevaar zou stellen.

Volgens verzoeker is het algemeen bekend dat Soedan op autoritaire wijze wordt geregeerd en allesbehalve als een rechtsstaat kan worden beschouwd die de scheiding der machten respecteert. Arbitraire vrijheidsberovingen maken deel uit van de intimidatietechnieken en ontsnappen aan elke controlemogelijkheid zoals die in een rechtsstaat aanwezig is. De huiszoekingen worden willekeurig door de inlichtingendiensten uitgevoerd om hun informatie bij te werken. Verzoeker stelt dat het algemeen bekend is dat “politieele autoriteiten” in autoritaire regimes het nooit nodig vinden om te preciseren waarom zij een individu van zijn vrijheid beroven. Het gaat om intimidatie zodat de betrokkene, zelf de onschuldige, zich koest houdt. Volgens verzoeker kan in een dictatoriaal regime in hoofde van de veiligheidsdiensten het feit vroeger geïdentificeerd te zijn geweest om bereid te zijn slachtoffers van het regime te helpen, voldoende zijn om na een manifestatie zoals die van 15 maart 2011 het slachtoffer te worden van intimidatie zoals verzoeker heeft moeten ondergaan. Ten onrechte leidt verweerder uit het feit dat verzoeker niet politiek actief was af dat de Soedanese veiligheidsdiensten geen redenen zouden hebben om verzoeker systematisch van zijn vrijheid te beroven. Daarom veronderstelt verzoeker dat het optreden van de veiligheidsdiensten misschien te maken heeft met de hulp die hij aangeboden heeft aan de slachtoffers die geprotesteerd hadden tegen het regime. Wat verzoeker veronderstelt, is volgens hem echter niet essentieel, doch wel het feit dat deze intimiderende overheid zijn fundamenteel recht op vrijheid aantast. Het feit dat huiszoekingen in Soedan werden uitgevoerd door veiligheidsdiensten met gemaskerde gezichten betekent dat zij niet geïdentificeerd wilden worden en dus niet in het bezit zijn van een gerechtelijk mandaat. Het maakt deel uit van de terreur en repressie als middelen om mensen te onderdrukken. Dat verzoeker onwetend is over het lot van de andere huisgenoten kan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet aantasten, aldus verzoeker.

Vervolgens stelt verzoeker dat de bewering onjuist is dat hij de enige zou zijn die problemen kreeg in de nasleep van de manifestatie op 15 maart 2011. Eén van de twee huisgenoten verliet het huis en is dus verdwenen en zijn laatste contact met de andere huisgenoot dateert van mei 2011. Hieruit kan niet worden afgeleid dat zij later geen problemen zouden gekregen hebben.

Verder meent verzoeker dat hij geen verwarring zaaide met het woord “veel”. Met dat woord verwees hij naar het aantal lotgenoten die hij in de vrachtwagen aantrof toen hij erin werd gegooid, terwijl de twee personen naar wie hij verwees, zijn huisgenoten betroffen die de enigen waren die hij persoonlijk kent. De dubbele vertaling heeft niet bijgedragen tot de weergave van dergelijke nuances, waarvan hij de nadelen niet mag ondervinden, aldus verzoeker.

Wanneer hij uitlegde dat hij in de gaten werd gehouden, gaf verzoeker eerlijk zijn gevoelens weer, die moeilijk aan de hand van feiten aan te tonen zijn.

Zijn beweerde gebrek aan belangstelling voor de verdere evolutie van de situatie is volgens verzoeker niet verwonderlijk, daar hij niet deelnam aan de manifestatie en niet politiek geïnteresseerd is. Verzoeker ziet geen enkele reden om zich verder te informeren. Verdere informatie zou op generlei wijze bijdragen aan zijn situatie of aan die van zijn verwanten.

Verder meent verzoeker dat de neergelegde documenten weldegelijk zijn identiteit en origine duidelijk bevestigen. Uit de brief van 18 september 2011 van de voorzitter van het Volkscomité Al Jammalab Provincie de Witte Nijl, Algitena Gemeente- deelgemeente Niama gericht aan verzoekers vader blijkt dat de auteur van de brief aandrang opdat verzoeker zich zou aangeven bij de plaatselijke autoriteiten om te vermijden dat het dorp binnengevallen wordt, alsook verwees naar herhaalde verwittigingen. Hetgeen verzoeker zich herinnert, stemt volgens hem overeen met hetgeen algemeen geweten is over de feiten van 15 maart 2011.

Vervolgens voert verzoeker aan weldegelijk gevaar te lopen ingevolge het feit dat de plaatselijke autoriteiten niet in staat zijn hem afdoende te beschermen en het onbetwistbaar vermoeden dat er geen redenen zijn om te denken dat hij niet verder achtervolgd zou worden. De bestreden beslissing tast volgens verzoeker ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan. Verzoeker wijst nog op een aantal aanbevelingen van UNHCR.

2.1.4. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Doordat het CGVS de weigering van subsidiaire bescherming niet degelijk motiveert:

De verwerende partij erkent:

[...]

Terwijl de verwerende partij de weigering van subsidiaire bescherming uitsluitend motiveert met een stijfgevoerde door de termen van de wet te citeren en de hierboven omschreven feiten wel degelijk aantonen dat de verzoeker wel degelijk zijn regio van herkomst heeft verlaten en/of er niet naar kan terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Dat dit risico door de verwerende partij niet wordt betwist.

Terwijl artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Omwille van de hierboven reeds aangehaalde redenen, zou de verzoekende partij zich in een ernstige toestand bevinden en zou zij een reëel risico lopen op ernstige schade indien zij naar het land zou terugkeren waar zij gewoonlijk verbleef.

Moest de verzoeker, als burger van Soedanese origine, geboren in de provincie Witte Nijl, terugkeren naar haar regio van herkomst, dan zou hij zich bevinden in een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling aangezien hij aldaar steeds dreigt het slachtoffer te zijn van de dictatoriale situatie in de regio.

Zo'n situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling, die bedreigend is voor de bevolking – in casu een 23-jarige jonge man van een regio kan voldoende zijn om tot de subsidiaire bescherming te kunnen besluiten.

Dat de algemeen gekende informatie niet aantoonde en de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren.

Dat dit tot gevolg heeft dat aan alle voorwaarden voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/2 in ieder geval het statuut van subsidiaire bescherming had moeten toekennen aan de verzoekende partij.”

2.1.5. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn geboorteakte (stuk 3), een kopie van zijn studentenkaart (stuk 4), een kopie van een brief van de voorzitter van het Volkscomité Al Jammalab gericht aan zijn vader (stuk 5) en zijn “bijlage 26” (stuk 6).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel

door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van de “correcte toepassing van de taalwetgeving en tolk”, duidt verzoeker niet aan welke rechtsregel(s) of rechtsbeginsel(en) hij geschonden acht, noch op welke wijze deze geschonden zouden zijn. Deze schending wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg evenmin dienstig aangevoerd.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) hij uiterst vage verklaringen aflegt omtrent de redenen van zijn arrestaties, (ii) hij de enige blijkt te zijn die problemen kreeg in de nasleep van de manifestatie op 15 maart 2011, (iii) hij incoherente verklaringen aflegt omtrent degenen die bij hem thuis zouden zijn gearresteerd, (iv) het weinig realistisch is dat hij niet onmiddellijk en slechts zeer oppervlakkig kan aangeven op welke manier werd gepolst naar zijn politieke affiliatie, (v) zijn verklaringen omtrent de wijze waarop hij in de gaten gehouden zou zijn geweest niet geloofwaardig zijn, (vi) hij zich slecht geïnformeerd heeft over de gebeurtenissen die tot zijn problemen aanleiding zouden hebben gegeven of over de gevolgen ervan voor zijn familie, en (vii) de neergelegde documenten (zie map ‘Documenten’ in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen weerleggen.

Waar verzoeker erop wijst dat de vertaling tijdens het gehoor op het CGVS moeizaam verliep omdat de tolk geen Nederlands sprak en het gehoorverslag in het Nederlands is opgesteld en bijgevolg geen nauwkeurige weergave van het gehoor kan zijn, dient opgemerkt dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet verhindert dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelf deels de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verder verwijst verzoeker naar “*beweerde tegenstrijdigheden en onvolledigheden*”, doch hij duidt niet *in concreto* aan waar of wanneer er volgens hem een fout in de vertaling door de tolk of door de dossierbehandelaar zou zijn gebeurd. Bovendien verklaarde verzoeker zelf zowel bij aanvang als op het einde van het gehoor dat hij de tolk goed begreep (gehoorverslag CGVS, p. 3 en 25). Hier voegt zich nog aan toe dat uit een lezing van de opmerkingen die verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanbrengt op het feitenrelaas dat weergegeven wordt in de bestreden beslissing (zie *sub* 2.1.1.), blijkt dat de essentiële elementen van zijn profiel, zijn reisweg en zijn asielrelaas overeenstemmen met de wijze waarop deze in het feitenrelaas in de bestreden beslissing worden weergegeven (zijn studies, het aantal dagen detentie, de behandeling die hij onderging, zijn verblijf in Libië *et cetera*), zij het dat verzoeker de feiten gedetailleerder weergeeft dan in de bestreden beslissing het geval is. Het louter weergeven van enkele details over bepaalde feiten betekent niet dat de weergave van deze feiten in de bestreden beslissing onjuist is. Bovendien verwijst verzoeker verderop in zijn verzoekschrift naar zijn verklaringen zoals deze werden weergegeven in het gehoorverslag (p. 9: “*Hij verklaarde dat een van de twee huisgenoten het huis verliet en dus verdwenen is (gehoorverslag p.19).*”). Hieruit volgt dat niet kan worden aangenomen dat de vertaling tijdens het gehoor dermate moeizaam verliep dat er onduidelijkheid of verwarring zou ontstaan zijn over verzoekers verklaringen aangaande de essentiële elementen van zijn asielrelaas. Verzoeker kan dan ook niet de motieven van de bestreden beslissing weerleggen door te wijzen op de moeizame vertaling tijdens het gehoor. De vraag om het gehoorverslag uit de debatten te weren wordt verworpen.

Waar verzoeker aanvoert dat Soedan geen rechtsstaat is maar een dictatoriaal regime dat op autoritaire wijze geregeerd wordt en waar arbitraire vrijheidsberovingen en huiszoekingen technieken zijn ter intimidatie van de bevolking, dient vooreerst opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt waarmee hij zijn beweringen inzake zijn relaas zou kunnen staven. Er kan immers niet worden aangenomen dat verzoeker tweemaal gearresteerd zou worden en gedurende meerdere dagen vastgehouden zonder dat hiertoe een aanleiding bestaat of louter om verzoeker te intimideren. Wat betreft zijn in onderhavig verzoekschrift herhaald vermoeden dat hij gearresteerd werd omdat hij na een protest in 2010 enkele slachtoffers geholpen heeft, wordt er in de bestreden beslissing, naast het feit dat hier om een louter vermoeden vanwege verzoeker gaat, terecht op gewezen dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker pas in 2011 problemen zou krijgen omwille van zijn hulp.

Waar verzoeker stelt dat één van zijn huisgenoten die met hem gearresteerd werd, het huis verliet en dus verdwenen is en dat hij met de andere in mei 2011 voor het laatst contact had, zodat hier niet zeker is dat zij geen problemen hebben ondervonden, komt verzoeker niet verder dan een blote bewering. Immers kan redelijkerwijze verwacht worden dat verzoeker, wanneer hij in België internationale bescherming vraagt omwille van zijn problemen, zich terdege informeert omtrent de gevolgen voor de personen in zijn directe omgeving die dezelfde problemen zouden hebben meegemaakt. Dat verzoeker dit heeft nagelaten en geen duidelijkheid kan verschaffen over het lot van de personen die samen met gearresteerd werden, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht als volgt: *“Daarbij aansluitend is het opmerkelijk dat u de enige blijkt te zijn die problemen kreeg in de nasleep van de manifestatie op 15 maart 2011. U verklaart samen met twee huisgenoten gearresteerd te zijn geweest maar geen van hen had nog enige problemen na jullie vrijlating. Ook andere bewoners van het huis waar u woonde zouden volgens u geen problemen hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.18). Degenen waarmee u werd gearresteerd zouden beiden het huis hebben verlaten, maar daarna bent u niet op de hoogte dat zij nog maar enige problemen zouden hebben gehad (gehoorverslag CGVS p.18-19). Tot vijfmaal toe werd u door het Commissariaatgeneraal gevraagd wat zou kunnen verklaren dat u de enige was die door de veiligheidsdiensten zou worden geïnterviewd, zelfs in die mate dat zij u zouden opwachten aan de poorten van de universiteit, maar telkens diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p.18-21). Evenmin kunt u ook maar iemand anders noemen die gelijkaardige problemen heeft gekend (gehoorverslag CGVS p.21). Hieruit blijkt eens te meer dat u geen aannemelijk reden kunt aanreiken waarom u door de veiligheidsdiensten zou vervolgd worden, terwijl anderen geen verdere gevolgen hiervan zouden ondervonden hebben.”*

Wat betreft de opmerkingen in de bestreden beslissing over verzoekers verklaringen dat hij in de gaten gehouden zou zijn geweest, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal door louter te stellen dat hij eerlijk zijn gevoelens weergaf die moeilijk aan de hand van feiten aan te tonen zijn. Dergelijk verweer is evenwel niet dienstig.

Dat verzoeker niet politiek geïnteresseerd is en niet deelnam aan de manifestatie, doet geen afbreuk dat, zoals hoger gesteld, redelijkerwijze van verzoeker verwacht kan worden dat hij zich terdege informeert omtrent de aanleiding en de gevolgen van zijn beweerde problemen wanneer hij omwille van deze problemen in België internationale bescherming vraagt.

Wat betreft de brief van de voorzitter van het lokaal Volkscomité (verzoekschrift, stuk 5), dient vastgesteld dat het opnieuw slechts om een kopie gaat, waarvan de bewijswaarde gering is. Bovendien vermeldt de brief niets over de aanleiding voor de voorzitter van het Volkscomité om aan verzoekers vader te vragen dat verzoeker zich bij de autoriteiten zou aanmelden. Bijgevolg kan deze brief niet verzoekers asielrelaas staven en geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekers geboorteakte en zijn “bijlage 26” bevinden zich ook in het administratief. Er kan niet worden ingezien op welke wijze het louter opnieuw bijbrengen van deze documenten de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen.

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling wordt de studentenkaart (verzoekschrift, stuk 4) door de Raad niet in overweging genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas. Kritiek op het overtollig motief dat verzoeker verwarring zaaide over het aantal huisgenoten dat met hem gearresteerd werd, kan op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing. De overige motieven in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS